

Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὑποτιθεμένου ἐπιπέδου τῆς ξηρᾶς, τοῦ ἔχοντος 700 μέτρων ὕψος, εἶνε 146 ἑκατομμύρια τετραγωνικῶν μέτρων. Ἐκ τῆς ἀκριβέστεως τῶν 16 κυβικῶν χιλιομέτρων ἐπέρχεται ἐτησίως ἀπώλεια λωρίδος ἴσης πρὸς 11)100 τοῦ χιλιοστομέτρου. Ὁ ὄγκος τῆς λωρίδος ταύτης ἐπιτίθεται εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης καὶ ἐκτοπίζει ἀνάλογον πηλότητα ὕδατος ὥστε ἡ θάλασσα ἐνεκ τούτου βαθμιαίως ἀνυψοῦται. Τὸ ὕψος τοῦ ὑποτιθεμένου ἐπιπέδου ὑφίσταται ἐτήσιον ἀπύλειαν 155 χιλιοστῶν τοῦ χιλιοστομέτρου, διότι ἡ ἀναλογία τῆς ἠπειρωτικῆς ἐπιφανείας εἶνε περίπου 100)255α. Ὅσακις λοιπὸν τὰ 155 χιλιοστὰ τοῦ χιλιοστομέτρου ἐμπεριέχονται εἰς τὰ 700 μέτρα ἢ τὰς 700,000 χιλιοστόμετρα, τόσα χρειάζονται ἔτη διὰ νὰ ἐπέλθῃ ἡ πλήρης ἐξαράνισις τῆς γῆς.

Διὰ τῆς δικιρέστεως εἰρίσκωμεν τ ἔ σ σ α ρ α κ α ἰ ἡ μ ι σ υ ἔ κ α τ ο μ μ ο ρ ι α ἐτῶν. Ὡστε μὰς μένει ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ νέου ἔτους ἀρκετὸν διάστημα ζωῆς πρὶν καταποντισθῆμεν εἰς τὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ.

Προσθετόν δὲ, ὅτι τοσοῦτω μᾶλλον ἀπέχει

ἀπ' ἡμῶν ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἔπρεπε νὰ μεριμνήσωμεν περὶ τῆς κατασκευῆς νέας Κιβωτοῦ, ὅσω εἰς τοὺς προηγουμένους ὑπολογισμοὺς παρεδέχθημεν ὅτι τὰ φαινόμενα τῆς καταστροφῆς ἐξακολουθοῦσιν ἀείποτε μετὰ τῆς αὐτῆς δραστηριότητος, τοῦθ' ὅπερ εἶνε ἥμισυ πιθανόν, δὲν ἐλάβομεν δὲ ποσὸς ὑπ' ὄψιν τὰ κέρδη τ' ἀποφερόμενα ἐκ τῶν ἠφαιστειωδῶν ἐκρήξεων, τῶν ἀνυψώσεων τοῦ ἐδάφους κτλ. Πρὸς τούτοις ἐνδεχόμενον εἶνε καθόσον αἱ ἠπειρωτικαὶ ἀπύλειαὶ θὰ λαμβάνωσι χώραν, νὰ συμβῇ μετασχηματισμὸς τις τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς γοργότερος ὑπὸ τὸ δεῖνα ἢ δεῖνα μέρος καὶ νὰ ἐπέλθῃ ἀντιστάθμισις εἰς τὴν ξηράν. Ὅπως παρετήρησεν ἐσχάτως ὁ κ. Ρομιέ, τὸ βάρος τῶν θλασσῶν ἐξισοῦται πρὸς τὸ βάρος τῆς βραχώδους στερεᾶς ὕλης, τῆς προκύψασαι ἐκ τῆς ἀνυψώσεως Ἐπάρχει εἰς τοῦτο ποιὰ τις ἰσοροπία. Ἄν τὸ βάρος τῶν θαλασσῶν αὐξηθῇ, πρέπει νὰ ἐπέλθῃ ἀνάλογος αὐξήσις. Τὸ συμπέρασμα εἶνε, ὅτι δὲν θὰ καταστραφῇ ταχέως ἡ παρούσα ἡμῶν κατοικία καὶ ὅτι πολλοὶ θὰ παρέλθωσι προφῆται καὶ πολλὰ προφητεῖαι πρὶν ἢ ἐπέλθῃ ἡ προσδοκωμένη ἡμέρα.

Εἰς ἀναγνώστης.

Ο ΕΝΑΣΤΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς μεσουρανοῦσιν ἀπ' ἐσπέρας ἀφοῦ νυκτώσῃ περὶ τὴν 7ην ὁ Ταῦρος μετὰ τῶν Πλειάδων καὶ τῶν Ὑάδων, εἶτα δὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς ὀλίγον πρὸς Β. τοῦ κατακορύφου ὁ λαμπρὸς ὠχρὸς ἀστὴρ I τάξεως Αἰξ τοῦ Ἡνιόχου καὶ ὁ Ὠρίων πρὸς Ν, κατὰ δὲ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς ὁ λαμπρότατος ἀπλανῆς ἀστὴρ ὁ Σείριος. Ἐν τῇ περιγραφῇ τοῦ οὐρανοῦ τὸν Ἰανουάριον εἶπομεν ἀρκετὰ περὶ τῆς σχετικῆς θέσεως τῶν διαφόρων ἀστερισμῶν, ὥστε παραπέμπομεν εἰς τὰ ἐκεῖ ρηθέντα. Ἐνταῦθα προσθέτομεν ὅτι ἀπ' ἐσπέρας φαίνεται πρὸς τὰ ΝΑ τοῦ ὀρίζοντος κάτωθεν τοῦ Καρκίνου καὶ τοῦ Λέοντος ὁ ἀπὸ Δ πρὸς Α ἐπιμήκης ἀστερισμὸς τῆς Ὑδρᾶς, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὀποῖου εἶναι ἀστέρες τινὲς 4 τάξεως, πρὸς Α δὲ ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ὀφειοειδοῦς αὐτοῦ ἀστερισμοῦ, ἀστὴρ 2 τάξεως φέρων τὸ ἀραβικὸν ὄρομα Ἀλφάρδ. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς μεσουρανεῖ περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ Λέων, ἐν ᾧ νῦν εὐρίσκεται καὶ ὁ πλανήτης Κρόνος, ὀλίγον δὲ πρὶν νὰ ἐξημερώσῃ μεσουρανεῖ ὀλίγον κάτωθεν τοῦ κατακορύφου πρὸς Ν αὐτοῦ ὁ Ἄρκτουρος καὶ ὁ Ζυγός, εὐδιάκριτος ἐκ τῶν δύο αὐτοῦ ἀστέρων α καὶ β, οἵτινες εἶναι β' τάξεως καὶ προηγούμενοι τοῦ Σκορπίου. Ἡ Μεγάλη Ἄρκτος μεσουρανεῖ κατὰ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς ὑψηλὰ πρὸς Β τοῦ κατακορύφου περὶ τὴν 1 μετὰ τὸ μεσονύκτιον, τὴν δὲ πρωίαν εἶναι ἐστραμμένη πρὸς τὰ ΒΔ. Περὶ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἀστερισμὸς μεσουρανεῖ περὶ τὸ μεσονύκτιον. Εἰς τὴν παράτασιν τῆς οὐρᾶς αὐτῆς, ἢ τοῦ ρυμοῦ ἐν τὴν δεσθῶ-

μεν ὡς Ἀμαξάν, ἀποτελουμένην ἐκ τῶν λευκῶν ἀστέρων 2 τάξεως ε, ζ, η (τὸ σῶμα τῆς Ἀμαξῆς ἀποτελοῦσιν οἱ α, β, γ 2ας τάξεως καὶ Δ 3—4 τάξεως), εὐρίσκεται ὁ μνημονευθεὶς ἀστὴρ Ἄρκτουρος, λαμπρὸς ἀστὴρ 1 τάξεως, τοῦ ὀποῖου τὸ χροῶμα εἶναι πορτογαλῆχρον, ἀλλ' ὑπόκειται εἰς μεταβολὰς ἀποχρώσεων, γινόμενον ἐνίοτε ἄνευ περιόδου γνωστῆς ὠχρόν. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς φαίνεται λαμπρὸν πρὶν ἐξημερώσῃ ὁ Σκορπίος καὶ πλησίον αὐτοῦ τὸ φωτεινότερον μέρος τοῦ Γαλαξίου.

Ἡλιος.

Ἡ ἡμέρα ἠῤῥῆσεν ἀρκούντως, ὅπως ἦναι ἐπαίσθητόν τοῦτο μάλιστα εἰς τὸ μετὰ μεσημβρίαν τμημα αὐτῆς. Ὅπως δηλαδὴ εἶπομεν καὶ τὸν Ἰανουάριον ἡ παραδεδομένη ἐν τῷ συνήθει βίω μέση μεσημβρία δὲν εὐρίσκεται ὅπως ἡ ἀληθὴς εἰς τὸ μέσον μεταξὺ τῆς ἀνατολῆς καὶ δύσεως τοῦ ἡλίου ἢ διαφορὰ μεταξὺ τῆς μέσης καὶ ἀληθοῦς μεσημβρίας εἶναι τὴν 1 τοῦ μηνὸς 14 λεπτά, τὴν 15ην 13 λ. καὶ τὴν 28ην 10 λ. προηγουμένης τῆς μέσης μεσημβρίας. Ἡ ἡμέρα ἔχει διάρκειαν τὴν 15 τοῦ μηνὸς 11 ὥρων καὶ 16 λ. ἐνῶ τὴν 9ην Δεκεμβρίου ἡ διάρκεια αὐτῆς ἦτο 9 ὥρων καὶ 32 λεπτῶν.

Εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ μετ' ἀνεπισθητῶν σχεδὸν διαφορῶν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ὁ ἡλιος τὴν 7ην ἀνατέλλει εἰς τὰς 6ω 46λ καὶ δύει 5ωρ 43λ

15	6	35	5	51
28	6	16	5	4.

Ἀνατέλλει δ' ὀλίγον πρὸς Ν τοῦ κυρίου σημείου τῆς Ἀνατολῆς 16ο 1)2 καὶ δύει ἄλλο τόσον πρὸς

Ν τῆς Δύσεως τὴν 15 τοῦ μηνός. Τὴν 7ην μεσουρανεῖ τὴν μεσημέριαν εἰς ὕψος ὑπὲρ τὸν ὄριζοντα 40° 34', τὴν 15ην 43° 2)3', τὴν 28ην 48 2)3'. Ἐντεῦθεν αἱ ἀκτῖνες αὐτοῦ προσπίπτουσαι ὀλιγώτερον πλαγίως γίνονται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπισπῆθη- τῶς θερμαί.

Σελήνη.

Φάσεις.

Πρῶτον τέταρτον τὴν 3ην εἰς τὰς 8 ὥρ 4 λ.	M. M.
Πανσέληνος	11 8 53 M. M.
Τελευταίον τέταρτον	19 9 12 M. M.
Νέα σελήνη	26 1 25 M. M.

Ἡ θέσις τῆς σελήνης περὶ τὴν πανσέληνον εἶναι σχετικῶς πρὸς τὸν ἰσημερινὸν τοῦ οὐρανοῦ τοιαύτη, (πολὺ βορεῖα), ὥστε καὶ ἀνατέλλει ἐνωρίς καὶ δύει ἄργα· περὶ τὸ πρῶτον τέταρτον ὅμως ἕνεκα τῆς νοτίας αὐτῆς θέσεως βραδύνει ἢ ἀνατολὴ αὐτῆς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Πλανῆται.

Ἡ Ἀφροδίτη, ἐξακολουθεῖ νὰ φαίνεται τὸ πρῶτον ὡς Αὐγερινός, ἀλλ' ἐπειδὴ εὐρίσκεται πολὺ πρὸς Ν τοῦ οὐρανοῦ ἰσημερινοῦ, δὲν ὑψοῦται πολὺ ὑπὲρ τὸν ὄριζοντα, ἀνατέλλει δὲ τὴν 15ην 2 1)2 περι- που ὥρας πρὸ τοῦ ἡλίου, πρὸς τὸν ὅποιον ὅμως πλησιάζει βραδέως. Ὁ Ἄρης καταπῆ ἀράτος καίπερ εὐρισκόμενος ὀλίγον πρὸς τὰ ΒΑ τοῦ ἡλίου. Ὁ Ζεὺς ἀράτος. Τουραντίον ὁ Κρόνος εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Λέοντος εἶναι ὀρατός δι' ὅλης τῆς νυκτός καὶ τὴν 20 τοῦ μηνός εὐρισκόμενος εἰς ἀντίθεσιν μετὰ τοῦ ἡλίου, μεσουρανεῖ τὸ μεσονύκτιον.

Δ. ΚΟΚΚΙΔΗΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Κανονικαὶ διατάξεις, ἐπιστολαί, λύσεις, θεσπίσματα τῶν ἀνωτάτων Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, ἀπὸ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου μέχρι Διονυσίου τοῦ ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως, ἐπιστάσι Μανουὴλ Ἰω. Γεδεών. Τόμος 2. Ἐν Κωνσταντινουπόλει Σελ. 418—476. 8ον.

Ἡ εἰρημένη συλλογὴ τῶν κανονικῶν διατάξεων καὶ θεσπισμάτων τῶν Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀρχισυντάκτου τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει θεολογικοῦ περιοδικοῦ «Ἀληθείας» κ. Μ. Γ. Γεδεών, εἶνε σπουδαιότατη διὰ τὴν ἱστορίαν τῆν ἐκκλησιαστικὴν, ἐν μέρει δὲ καὶ τὴν πολιτικὴν τῆς Ἑλλάδος· ἀπαραίτητος δὲ ὁδηγὸς εἰς τοὺς ἀσχολουμένους εἰς τὸ κανονικὸν δίκαιον, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἐν Τουρκίᾳ Ἀρχιερεῖς, οἵτινες ἔχουσι καὶ πολιτικὴν δικαστικὴν δικαιοδοσίαν, δυναμένους νὰ εὗρωσιν ἐν ταῖς διατάξεσι ταύταις ἐρημνεῖαν τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ λύσιν ἀποριῶν.

Τὰ ἐν τῇ συλλογῇ ταύτῃ πατριαρχικὰ ἔγγραφα δὲν εἶνε πάντα ἀνεκδότα, πολλὰ εὐρίσκοντο ἐν διαφόροις βιβλίοις δυσσευρέτοις καὶ σπανίοις· ὁ κ. Γεδεών δὲ συνήγαγε ταῦτα μετὰ πλείστον ἄλλων ἀνεκδότων ἐν δυσὶ τόμοις, σημειῶν ἐνὸς ἐκάστου τὴν πηγὴν ἐξ ἧς παρέλαθε. Δὲν συμπεριέλαθε δὲ ἐν τῇ συλλογῇ τὰς διατάξεις τὰς εὐρισκόμενας ἐν τῷ Συντάγματι τῶν θεῶν καὶ ἱερῶν κανόνων, τῶν ἐκδοθέντων ὑπὸ Γ. Α. Ράλλη καὶ Μ. Ποτλῆ, καθὼς καὶ τὰς εὐρισκόμενας ἐν τοῖς πατριαρχικοῖς ἔγγραφοις τοῖς ἐκδοθεῖσιν ὑπὸ Miklosich Müller.

Εὐκατῶν θὰ ἦτο ἂν πλὴν τῆς συλλογῆς ταύτης ἐξεδίδοτο καὶ ἑτέρα περιλαμβάνουσα τὰς ἐπὶ ἄλλης ὕλης πατριαρχικὰς διατάξεις, ἣν ἀναφέρει ὁ κ. Γεδεών ἐν βραχείᾳ προλόγῳ αὐτοῦ, οἷον τὰς ἀφορώσας εἰς ἐνοριακὰ δίκαια κατὰ τόπους, εἰς ὁροθέσια Μονῶν, εἰς ὑποτυπώσεις καὶ κανονισμοὺς Μονῶν, εἰς ἑτεροδιδασκαλίαν. Ἐκ τῶν τελευταίων τούτων ὁ κ. Γεδεών περιέλαθε μόνον τὰς ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Γρηγορίου ἐκδοθείσας δύο ἐγκυκλίους περὶ τῆς ἐν Ἄνδρῳ ἑτεροδιδασκαλίας τοῦ Θεοσεβασμοῦ τοῦ Θεοφίλου Καίρη, καὶ περὶ τῶν ἐν τῷ κατὰ τὴν Ἄνδρον Ὀρφανοτροφείῳ μαθητευσάντων καίριων μαθητῶν, τῶν ζητούντων διδασκαλικὰς θέσεις [1839 Σεπτ. καὶ 1839 Δεκεμ.]. Καὶ ὑπὸ φιλολογικὴν δὲ ἔποψιν ἡ συλλογὴ εἶνε ἀξία λόγου, μάλιστα τῶν ἐγγράφων τῆς 16 καὶ 17 ἑκατονταετηρίδος· ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἐθνικὴν ἔποψιν πολλὰ ἔχει τις νὰ ἐξαγάγῃ συμπεράσματα ἀλάνθαστα περὶ τοῦ πνεύματος, ὅπερ διεῖπεν ἐν γένει τὰ τῆς διοικήσεως τῆς ἐκκλησίας κατὰ τοὺς εἰρημένους αἰῶνας. Ἡ ὅλη συλλογὴ περιλαμβάνει ἔγγραφα 363.

Α. Μ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τοῦ Oxford Magazine γίνεται διὰ μακρῶν λόγους περὶ τῶν ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου ἀνασκαφῶν, ὅσας ἐπεχείρησαν Ἀγγλοὶ ἀρχαιολόγοι. Εὐρέθησαν πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐκεῖ μαρμαρίνοι στῦλοι ἀρχαίου οἰκοδομήματος καὶ τινες ἐπιγραφαί, ἀναφερόμεναι εἰς τὸ αὐτόθι ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Οὐδὲν ὅμως ἐκ τῶν ἀνασκαφέντων ἀρχαίων λειψάνων εἶνε ἀρτιμελές, τὰ περιεργότερα δὲ τούτων εἶνε δύο ἀγαλμάτια εἰκονίζοντα, τὸ μὲν τὸν Ἔρωτα τὸ δὲ τὸν Σάραπιν, ἔχοντα παρὰ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ καθήμενον τὸν Κέρβερον καὶ ἄλλα διάφορα ἀγαλμάτια παριστῶντα γυναῖκας, καὶ μάλιστα ἱερείας, καταλέγονται ἐν τοῖς εὐρήμασιν. Οἱ Ἀγγλοὶ ἀρχαιολόγοι εἰκάζουσιν ὅτι ὑπῆρχεν αὐτόθι ἡ ἀγορὰ τῆς ἀρχαίας Σαλαμῖνος. Πλὴν τῶν ἐπιγραφῶν, εὐρέθη καὶ κολοσσαία κεφαλὴ βόσος, οὗλι ἀτέχνως κατεργασμένη. Τὰ πολυτιμότερα τῶν ἀνασκαφέντων ἀρχαιολογημάτων μεταφέρονται εἰς Ἀγγλίαν ἵνα κοσμήσωσι τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον.

Τὸ Διεθνὲς ζωολογικὸν συνέδριον θὰ συνέλθῃ κατὰ τὸ 1891 ἐν Βασιγκτόν τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ ἀγγλικανὸς ἐπίσκοπος τοῦ Ριτὸν Carpenter ἔκαμιν ἐσχάτως ἐν τῇ φιλοσοφικῇ καὶ φιλολογικῇ Ἐταιρίᾳ τοῦ Leeds διήλεξιν περὶ Βουδδα, περὶ τοῦ ὁποῦ μὲγας λόγος γίνεται ἀπὸ τινος ἐν τῷ θεολογικῷ κόσμῳ τῆς Ἀγγλίας. Ὁ ἐπίσκοπος ὠμίλησε περὶ τοῦ μεγάλου κήρυκος τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀπειροσίτου εὐσπλαγγνίας μετὰ πολλοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ σχεδὸν ἀνεπιφυλάκτου θαυμασμοῦ.

Ἦρχισε πάλιν ν' ἀνακινῆται τὸ ζήτημα περὶ τῆς γνησιότητος τῶν σαικσπηρείων δραμάτων, τὰ ἑποῖα τινες θέλουσι ν' ἀποδώσωσιν εἰς τὸν Βάκωνα. Νέον βιβλίον ὑποστηρίζον ἔρρωμένως τὴν γνώμην ταύτην ἐξεδόθη ἐν ἄρτι Χικαγῶ ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ Ἐδίου Ρήδ.

Ἐπὶ τοῦ φερέρου τοῦ Χάνσεν κατετέθη βαρύντιμος στέφανος ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ὑπὸ τοῦ ἐν Βενῆν ἑπιτετραμμένου τῆς Ἑλλάδος κ. Γ. Μάνου.

Κατὰ τὰς ἐνεργουμένας ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἀνασκαφῆς ἐν Ἐρετροῖσι πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ θεάτρου ἀνευρέθη στοά, παρ' αὐτὴν δὲ δύο τάφοι καὶ τείχος.